

CSENDES SIRÁLY TOLL

A világ kezdete

Először az ujjunkkal rajzolunk,
napot, holdat, csillagokat,
szavakat írunk a porba, fa, bokor, fű,
egy ujjal dadogunk, belemártjuk a vízbe,
ráleheljük a homályt, arra írunk rá ujjal,
élet, hal, mélység, félelem, szeretet,
aztán fölfelé mutatunk az égre,
hogy beleír hassuk a levegőbe,
madár, repülő, vágy, angyalok,
majd lassan föl kell nyúlni az égig,
egészen a hasítékig, megérinteni,
széthúzni lassan, óvatosan, és
bekukucskálni, és látni, hogy
ott is ugyanaz van,
fák, bokrok, füvek,
szeretet, szeretet, szeretet,
lehet hát maszálni.

Az élet újjáépítése

Két tipit építek magunknak,
az egyikben élünk,
a nagy családdal,
a másik üresen áll
a következő lombhullásig,
amikor újraépítem,
aztán átköltözünk az újba,
a régit is újraépíthessem,
ne felejtsem el,
az élettél, önmagunkkal
is pontosan ezt kell tennünk.

Szent hely

Nem azért szentelték meg az ősök,
senki ne mehessen arra,
a félelem távol tartsa,
tartsa távol, messze kerülje el,

aki arra jár, tegye szebbé a napját,
legyen kedve a hosszabb úton
indulni haza, szebb lesz,
szentebb.

Álomtestvér

Testvéreim, ne féljetek tőle,
barátkozzatok össze velem,
még az életben, álomban
a legkönnyebb találkozni
velem, szoktatva magunk
reggelente, amikor eljön
értünk végleg, legyen már
a barátunk, testvérünk.

Időn túl

Nem járok már vadászni, elfogadom,
amit kapok, a fiataloktól, az élettől,
nem sajnáltatom magam, inkább
mesélek a régmúlt időkről, mindig
is így volt, folytonosan cserélődnek
a szerepek, időn túl a változás állandó.

Ima a természetért

Tó partjára érve
vagy tiszta forrás vizéhez,
az ima kötelező,
megtisztítsuk a vizet,
mielőtt iszunk belőle,
mielőtt megfürdünk benne,
utána is, az ima kötelező,
aki utánunk jön,
tisztább lehessen
általa.

Hála

49

Hálát adok
az ételért,
a friss vízért,
a pipadohányért,
az álmokért,
a szenvedésért,
az örömért,
a bánatért,
az életért.

Szív

Egy követ hordozok magamban,
simogatom, melengetem a tenyeremben,

eleinte kicsit érdes volt, aztán lassanként
simává kopott, amikor eljön az idő,

már csak egy vékony pénzérme lesz,
azt kell odaadnom az evezősnek

a kenuban, hogy átvigyen
a túlsó partra.

Szélszárnyán

Én vagyok a szárny,
ami repül,
én vagyok a szél,
ami repít.

Máshold

Ugyanazt a holdat nézzük,
amikor nem vagy itt velem,
vagy mégsem?

Átjáró

Egyik helyről a másikra vándorlok folyton,
erdőből síkságra, síkságról a hegyekbe,

szeretnék a földről egyszer az égbe jutni,
de félek, hogy nem érek oda már soha.

Lélegzet

A Nagy Szellem lélegzete vagyok,
amikor kifúj, megteremt,
amikor beszív, megsemmisülök,
így vagyok is, meg nem is vagyok,
de folyton folyvást.

Jász Attila fordításai

